

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale II Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : **SSR Antonina Surma**

Protokolant : Magdalena Górską

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2015 roku we Wrocławiu

sprawy karnej z oskarżenia publicznego :

K. P. (1)

ur. (...) we W.

syna J.i S.z domu (...)

PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

w dniu 3 września 2014 roku we W. przy pl. (...), będąc w stanie nietrzeźwości 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował samochodem marki F. (...) nr rej. (...)

tj. przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **K. P. (1)** za winnego zarzuconego jemu czynu, tj. przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny w kwocie po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary grzywny warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka w stosunku do oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu okres jego zatrzymania w sprawie w dniu 3 września 2014 roku;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152) zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym od opłaty.

Sygn. akt II K 676/14

UZASADNIENIE

W toku postępowania w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

Dnia 3 września 2014r., około godz. 1.30 K. P. (1), który wcześniej spożywał wraz z kolegą spożywał alkohol w postaci piwa, kierował samochodem marki F. (...) nr rej. (...). Mężczyzna został zatrzymany i wylegitymowany przez funkcjonariuszy policji: A. C. i S. M. (1).

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 14, 48, zeznania świadka S. M. -

k. 21, 49).

Podczas legitymowania funkcjonariusze wyczuli od niego woń alkoholu, w związku z czym poddano go badaniu urządzeniem kontrolno – pomiarowym do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu. Oba wyniki badania wyniosły 0,28 mg/l, alkoholu w wydychanym powietrzu.

(Dowód: zeznania świadka S. M. - 21, 49, protokół użycia urządzenia kon-

trolno – pomiarowym do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu – k. 2).

Oskarżony K. P. (1) to dwudziestoczeroletni żonaty mężczyzna, ojciec dwóch małoletnich synów.

K. P. (1) uzyskał wykształcenie podstawowe i obecnie pracuje jako sprzedawca. K. P. (1) – zgodnie z jego własnym oświadczeniem - nie był wcześniej leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Nie był też karany sędownie. W miejscu zamieszkania oskarżony cieszy się pozytywną opinią.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 13, dane o karalności – k. 20, dane

osobopoznawcze – k. 19).

W toku postępowania w sprawie oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył krótkie wyjaśnienia.

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o wewnętrznie spójne i jednoznaczne wyjaśnienia oskarżonego (k. 14, 48), w których przyznał, że jechał samochodem znajdując się w stanie nietrzeźwości. – Podwoził do domu kolegę, z którym wspólnie wypił piwo, a który już wcześniej – bez jego udziału - spożywał alkohol. Oskarżony wyjaśnił, że wypił dwa piwa o pojemności 0,5 l i uważał, że „nie będzie miał dużo alkoholu w organizmie”.

Sąd dał też wiarę logicznym i obiektywnym zeznaniom świadka S. M. (3) (k. 21, 49) – jednego z funkcjonariuszy Policji, którzy brali udział w zatrzymaniu i badaniu oskarżonego urządzeniem kontrolno – pomiarowym do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu. Świadek wskazał, iż uwagę funkcjonariuszy wzbudziła woń alkoholu wyczuwalna od oskarżonego podczas kontroli drogowej. Opisał też zachowanie K. P., wskazując, iż podczas prowadzonych z nim czynności oskarżony był spokojny, a przeprowadzone badanie alkomatem potwierdziło, iż K. P. (1) jest nietrzeźwy.

Dokonując ustaleń w sprawie Sąd posłużył się także protokołem użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu (k. 2), na podstawie którego ustalono stopień nietrzeźwości K. P. (1), jak również kartą karną (k.20), zaświadczącą o jego uprzedniej niekaralności. Wykorzystano też sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, a przez to uznane za wiarygodne, dane osobopoznawcze (k.19), które umożliwiły weryfikację podawanych przez oskarżonego szczegółów odnoszących się do jego stanu majątkowego i rodzinnego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd stwierdził, iż K. P. (1) winny jest tego, że w dniu 3 września 2014 roku we W. przy pl. (...), będąc w stanie nietrzeźwości 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował samochodem marki F. (...) nr rej. (...)

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego – w szczególności wyjaśnień oskarżonego (k. 14, 48), zeznań świadka S. M. (k. 21, 49) oraz protokołu użycia urządzenia kontrolno – pomiarowym do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu (k. 2) - nie ulega, bowiem, wątpliwości, że oskarżony podczas jazdy samochodem, dnia 3 września 2014r. we W. znajdował się w zdefiniowanym w art. 115 § 16 k.k. stanie nietrzeźwości. Jak wykazało, bowiem, badanie alkomatem, zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego przez niego powietrza przekraczała, bowiem 0,25 mg/l, o czym w sposób jednoznaczny stanowi protokół opisywanego badania. Jak wyjaśnił K. P. (1), wiedział, że wcześniej spożywał alkohol, w związku z czym stwierdzić trzeba, że miał on świadomość swojej nietrzeźwości.

Stwierdzić, zatem, należy, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k.

W związku z powyższym, Sąd wymierzył oskarżonemu K. P. (1) karę 150 stawek dziennych grzywny w kwocie po 20 złotych każda. Stwierdził, bowiem, iż tak wymierzona sankcja będzie współmierna do winy i adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości jego zachowania. Ta ostatnia, natomiast, wyraża się przede wszystkim w rodzaju i charakterze naruszonego dobra - którym w niniejszym wypadku jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym - jak również w sposobie i okolicznościach popełnionego czynu, w szczególności zaś fakcie, iż oskarżony jechał samochodem w godzinach nocnych, gdy natężenie ruchu jest niewielkie. Nadto, zwrócono też uwagę na niski stopień nietrzeźwości K. P., oraz fakt, iż podczas zatrzymania zachowywał się spokojnie, poddając stosowanej wobec niego procedurze.

Wymierzając przedmiotową sankcję, Sąd zwrócił także uwagę na uprzednią niekaralność oskarżonego.

Co więcej, wobec oskarżonego dostrzeżono też pozytywną prognozę kryminologiczną, przejawiającą się w szczególności w tym, że K. P. pracuje, przyczyniając się do utrzymania swoich dwóch synów, a w miejscu zamieszkania cieszy się dobrą opinią. W związku z powyższym, Sąd wykonanie wymierzonej kary warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby.

Dokonując takiego wymiaru kary, Sąd stwierdził także, iż spełni ona swoje zadania ogólnoprewencyjne i odzwierciedli brak społecznego przyzwolenia dla prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości, a także – w szczególności w połączeniu z pozostałymi zastosowanymi względem oskarżonego środkami karnymi - przyczyni się do realizacji indywidualnoprewencyjnych celów kary, a zatem, że oskarżony, w wyniku jej oddziaływania nie powróci do przestępstwa i będzie przestrzegał porządku prawnego.

Co więcej, w stosunku do oskarżonego orzeczono też środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres jednego roku. Przesłanką jego stosowania, bowiem, jest zagrożenie, które w przyszłości oskarżony mógłby spowodować swoim zachowaniem na drodze (tak też wyr. SN z dnia 24.04.1982r., V KRN 106/82, OSNPG 1982/8/108). W niniejszym przypadku, mając na względzie okoliczności zdarzenia, uznano, iż uniemożliwienie mu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres jednego roku będzie wystarczające dla eliminacji niebezpieczeństwa, jakie mógłby stworzyć kierując takim właśnie pojazdem.

W związku, zaś, za faktem, iż oskarżony był w sprawie zatrzymany, Sąd zaliczył ten okres na poczet wymierzonej mu kary grzywny.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych, Sąd zwolnił K. P. od ponoszenia kosztów w przedmiotowej sprawie, w tym od opłaty. Miał, bowiem, na uwadze, iż uiszczenie przedmiotowych kosztów mogłoby doprowadzić do pośredniego przerzucenia tego ciężaru na jego rodzinę.